

О музейных загадах в русиньскій культурі (2)

(Закінчіня з минулого числа.)

Музичный фонд Ю. Цимборы по ёго смерти дістала до старостливости родина **Сергея Петрика** в Пряшові, котрый мать за жену Марту, роджену Цимборову, зо Свідника. Юрко Цимбора є ей стрыко. Петриковым звірила цілый фонд жена Юрка Цимборы, бо ей трое діти, двоє сынове і дівка, жыють довго в заграничу і ту ся уж не вернуть. Фонд має велике значіня про Русинів і про культуру Словеньска. Кідь зістане в нашім краю і ту ся буде утримувати і хосновати в русиньскім музею людми зо сфери культуры, збогачить русиньску культуру і русиньску історію. Фонд Петриковы мали зложеный у пивніці аж до року 2008. Скоро 20 років. Папірь уж был міцно затухнутый і потре-

бовав бівшу старостливість. Петриковы фонд понукли СНМ – Музею русиньской культуры в Пряшові, бо Цимборовы ся поважують за Русинів. Были пересвідчены, же вшыткы Русины, котры стоять на челі русиньскых організацій, суть досправды русиньскыма патріотами і будуть професіонално приступати к тому богатству. Кідь директорці Музею русиньской культуры в Пряшові повіли, же мають музичный фонд Ю. Цимборы і хочуть го дати до музея, бо шкода го вышмарити, дістали одповідь, же то є їх діло, што з тым фондом зроблять, але она фонд до музея не зобере. Петриковы были міцно скламаны з такой позіції. А они го 20 років тримали як культурне богатство Русинів.

(Продовжіня на 4. стор.)

Літературный конкурс 2010

Од 1. августа до 30. октобра 2010 Сполук русиньскых писателів Словеньска першы раз у сполупраці з редакціов Русин і Народны новинки выписує конкурс на найліпшы творы в области поезії, прозы, есеїв і драмы в списовнім русиньскім языку. Оригіналны літературны творы (непублікованы) може на адресу редакції (Духновічово нам. 1, 081 48 Пряшів) посылати каждый автор од 18. року віку, жыючий в Словеньскій републиці. Конкурс є анонімный, то зна-

чить, же каждый автор до обалкы з літературным твором вложыть іщі єдну заліплєну обалку, в якій буде ёго мєно, призвиско і адреса. Обалкы з мєнами і призвисками будуть розбалєны председом пороты по оцініню конкурзу. Найліпшы роботы, выбраны одборнов поротов, будуть оцінены і опублікованы главно в **Русиньскім літературнім алманаху**, часть з них таксамо в **Народных новинках** і **Русині**.

Приправный выбор Літературного конкурзу 2010

ХОЧЕТЕ ШТУДОВАТИ РУСИНЬСКИЙ ЯЗЫК?

Хто має інтерес штудувати русиньскый язык і літературу од академічного року 2010/2011 на Пряшівскій універзиті в Пряшові, може собі іщі дати пригласку на Факулту гуманітних і природных наук ПУ (адреса: Fakulta humanitných a prírodných vied, Ul. 17. novembra č. 1, 081 16 Prešov) до 13. августа 2010.

В рамках II. кола вступных экзаменів ФГПН ПУ приймає пригласку на денне бакаларське штудіум учительства русиньского языка і літературы в трєх комбінаціях: з фізіков, технічнов выховов і етічнов выховов (позн. комбінація русиньского языка і літ. з екологіов, як сьме увєли в минулім числі НН, ся не буде в далшім академічнім році отвєряти).

Подробнішы інформації мож найти на интернетовій сторінці ФГПН ПУ: <http://www.unipo.sk/fakulta-humanitnych-prirodných-vied>.

-р-

Же не выходить з потреб Русинів

Ад: Є то гра без змыслу, НН 24/2010, с. 2.

Пан Иван Бандуріч пише у своїй статі:

А/ Же заложіня новой політичной партії Наш край не выходить із потреб русиньского жытельства...

Б/ Єм пересвідченый о тім, же мы Русины не маме інтерес одпоєвати ся од свого братьского словацкого народа таким способом – заложінєм політичной партії двох народностных меншын – русиньской і україньской.

Ад А/

Політична ангажованость ці уж русиньской, або україньской орьєнтації на народностнім принципі є реалность. Русины суть на кандідатці політичной партії МОСТ-НІД, але і на кандідатках далшых політичных партій... У своїх выступлениях ся обєртали за підпоров на волічів Русинів і обіцяли, і обіцяють, хоць лєм малым кроком помочі Русинам. Рахують здохыти процента голосів русиньского жытельства, рахують, може, здохыти вшыткы голосы потенціалных русиньскых волічів у комуналных вольбах.

Ад Б/

Мам так тому розуміти, же покы Русины „ся одпоюють од Словаків“ (політично ся ангажують вступом до політичной партії МОСТ-НІД, кандідують за тоту політичну партію а далшы Русины дають свої голосы русиньскым кандідатам у ній) і споюють ся з Мадярами, чім ся дістають до політичной підряджености воджатаїв мадярскы орьєнтованой партії, так то є впорядку, а не є то одпоєваня.

Але затля є ту інтерес заложыти властну політичну партію, так лєм тогды є то одпоїня ся од братнєго словацкого народа.

Мій погляд:

Кідь є сітуація така, же треба ся політично ангажувати і просаджувати народностны інтересы Русинів русиньской або україньской орьєнтації (а вшытко насвідчує тому, же є тому так, же тотя сітуація ту є), так бы Русины мали ся політично ангажувати і просаджувати свої народностны інтересы посередництвом властной політичной партії. Выгнуть ся так двоїтій підряджености (т. є. Словакам і Мадярам). Не будуть створєвати образ несамоправной народностной меншын.

Мій погляд на профіл партії, котру бы мали Русины заложыти і в котрій бы ся мали ангажувати, єм высловив у своїй статі (Семанчік, Мілан: *Наше походжіня*. In Народны новинки, 2010, річник XX, ч. 15 – 16, с. 4, ч. 17 – 18, с. 4, ч. 19, с. 4, ч. 20, с. 4.) Така партія бы не была заложєна на чісто народностнім принципі. Кіріломефодьска партія бы была партіов за захованя кіріломефодьского одказу, за просаджованя рішінь на захрану дарів святых братів Кіріла і Мефодія, їх уводжованя до практичного жывота. Партія з таким програмом бы была цілоруська і цілославянська. Могла бы єднако ословити Русина, Українця, Руса ці Білоруса, што жыють на Словакії, але і представителів іншых славянських народів Словакії, котры рєшпектують сполочны цінности кіріломефодьского одказу і хочуть про їх захованя дашто здохыти.

Пан Бандуріч выраховлює, якы можности русиньска народность за послідніх 20 років дістала. Много з них ту было і перед тым. Но є факт, же про Русинів україньской орьєнтації. Мене бы вєце інтересовало, якы можности мають нашы потомкы і о кілько ся підвышыло чісло клас, школ з навчалным языком русиньскым. Далє бы ня інтересовало, о кілько ся підвышыло чісло парохій, де ся літургія веде по русиньскы, рєсп. по церьковнославянскы.

Мілан СЕМАНЧІК, Тренчін

Вызнам літэратурной творчості А. Павловіча і ёго адказ про сучасность і будучность

(Є час вакацій, доволенок а про новинарїв тзв „вугеркова сезона“, добра так про был-вар, бо скоро не мож писати даяку сьрѣзну публіцістіку... Зато сьме сягли до єдной шуфладкы, жебы сьме одты выбрали єден интересный материал о А. Павловічови од знамого нашого дописователя. Вірime, же вас заінтересує...)

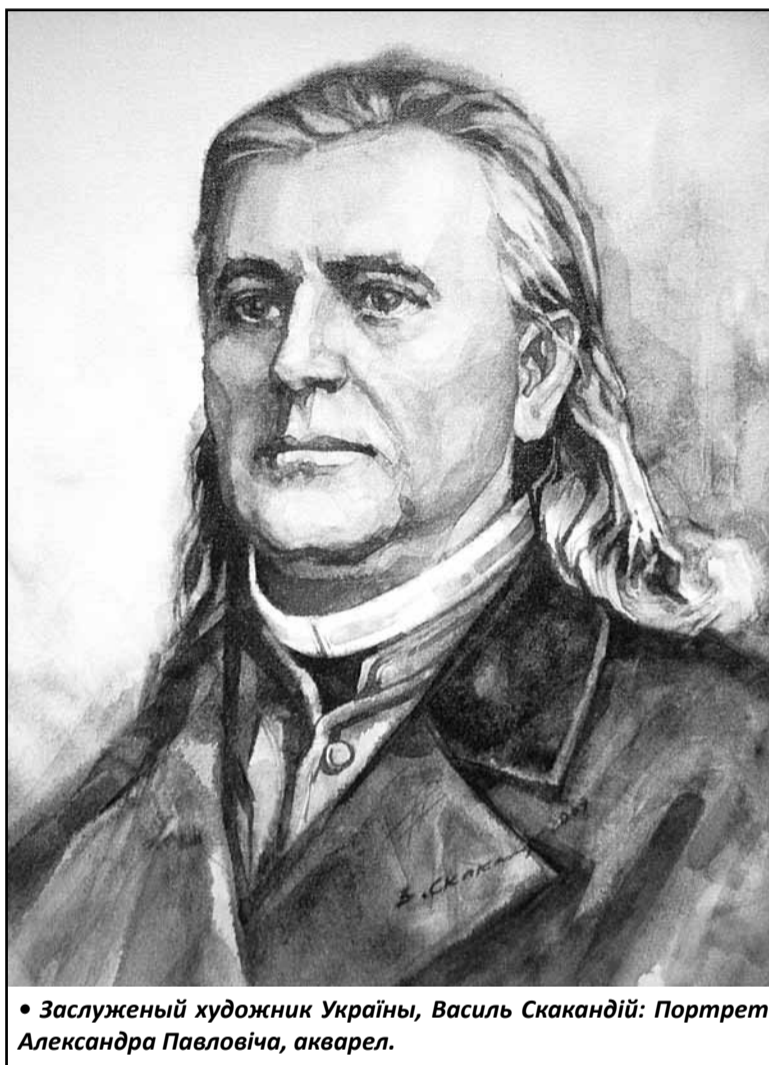
Великий поет, патріот, душпастырь русиньского народа під Маковіцѣв ся навсе записав своїм жывотом, літэратурнов творчостѣв і духовным діяльством до сердець карпатыских Русинів. О ёго жывоті і творчості знають нелем Русины на Словеньску, але ай за ёго границями.

О біографічных даных нашого великана ся можеме дізнати з публікації „**Венец стихотворений о. Александра Ив. Павловича**“, котра вышла в році 1920 спід пера Івана Поливкы, тогдышнёго школьского надзерателя в Ужгороді. Міджі іншым ся ту пише, же як штирирічний А. Павловіч стратив отця і ведно з штирѣма братами зістав сиротов. Свій дїтський вік пережив у Львові, в домі свого діда Андрія Гладышовского. Кідь ся вернув з Львова, жив у свого брата Осифа, священника в Комлоші. Середню школу закінчив у Бардеєві, де привык к бісїді словацькій – шарішскому діалекту. Потім штудовав 2 роки на гімназії в Мішковцю, 2 роки філософію в Ягрі і 4 роки теологію в Тырnavі. В Галічі по руськы ся ніч не навчів, бо в тых часах язык польський всягды доміновав. В початковых класах, подля споминаной біографії, учили ся по німецькы і по польскы. І так А. Павловіч до родного краю ся вернув Полячком. По мадарьскы почав „мондоковати“ в Мішковцу і Ягрі. Кідь было вольне місто на теології в Тырnavі, єпіскоп О. Гаганець

выслав Павловіча до Тырnavы на теологічны штудії. В Тырnavі А. Павловіч ся зближив з молодыма словацькыма патріотами: Яном Паларіком, будучім драматіком і публіцістом, Мартіном Гатталом, єдным із кодифікаторів словеньского літэратурного языка, Йозефом Вікторініом, будучім публіцістом і выдавателѣм книжок класіків штуровского покоління. В Тырnavі освоїв собі бісїду словацьку чісту, близку к русиньскому языку. Там спознав, што є народность. Там зачав роздумовати о своїм материньскім языку і почав „римскыма літерами“ складати руськы стихи. А ту, далеко од свого родного краю, од Карпат і Бескидів, загоріло ёго сердце ласков к своему русиньскому народу і зачінать писати уж кіріліцѣв. **Якраз тот період жывота А. Павловіча мав велику роль про пізнішу богатую літэратурну творчость нашого визначного культурного діятеля в другій половині 19. стороча.**

А. Павловіч належав к тым визначным культурным особностям зачатку 2-ой половины 19. ст., котры были найвеце приправлены на будительске діяльство міджі Русинами. Він був єдным із найблизших приятелів і

помічників на літэратурнім полю Александра Духновіча, сполупрацовником на культурнім полю Адолфа Добрянського, єпіскапа О. Гаганця і іншых діятелів, котры записаны золотыма буквама в історії русиньской культуры. І ёго заслугов в рамках тогдышнёго Обще-

• Заслужений художник України, Василь Скакандій: Портрет Александра Павловича, акварел.

ства св. Йоана Крестителя був заложенный знамый інтернат „Алумнеум“ як семенище на выхову русиньской інтелігенції з бідных родин Русинів сучасного выходного Словеньска. А праві ту, в тім інтернаті, будова котрого в сучасности стоїть на Кметѣвім строморядю в Пряшові, выросло много визначных русиньских народных і культурных діятелів. Спомяньме Юлія Ставровского-Попрадова, Еміла Кубека, Николая Бескида, єпіскапа-мученика, благореченого Павла Гойдїча, котры в тім інтернаті нашли уквартелѣваня і страву. Ю Ставровський-Попрадов у своїм жывотописі споминать на роки, котры пережив у Пряшові в „Алумнею“, де під старостливых руков Алесандра Духновіча зачав писати свої першы стихи.

Уж в часі жывота Александра Павловіча глибокы думкы ёго поезії выкликали шырокий інтерес о нашу письменну літэратуру і о ёго місце міджі нашым народом.

Літэратурна творчость А. Павловіча – то переважно поезія. Она уж почас жывота нашого будителя была опублікована в многих тогдышніх часописах: „Вѣстник“ у Відню, „Галицкая Заря“, „Свѣт“ в Ужгороді,

„Листку“ Евгенія Фенцика, „Наука“ і „Недѣля“. Скоро не было ани єдного календаря в тім часі, в котрім бы ся не обявили стихи А. Павловіча. Много стихів было публікованых і в зборнику „Соловей“, котрый выдавав кінцѣм 19. ст. М. Врабель. А в 20-ім сторочу, в році 1920, знамый русиньский учитель, іншпектор наших церьковных школ, приятель А. Павловіча, Іван Поливка позберав коло 119 стихів А. Павловіча і выдав під назвов „**Венец стихотворений А. Павловича с портретом и автобиографией поэта**“. Спід пера і іншых выскумників жывота і творчості А. Павловіча дізнаєме ся, же і в сучасности дакотры зо стихів А. Павловіча зістали в рукописі або лежать дагде в архівах України або і приватных особ.

Тематика поезії А. Павловіча мать розмаїтый характер. Єдна часть заміряна на вопросы морального і набоженьского характеру. Были то думкы о БОГУ: „Новый Рок“, о ВІРІ: „Воздыхание“, ЦЕРЬКВИ: „Непоколебимость церкви“, ДУШІ: „О смерти“, СМЕРТИ: „Прощание“.

Як старостливый душпастырь старав ся і о выхову своїх вірників. Стишки на дану тему мають характер морално-тенденчный. Ту можеме спомянути такы стихи поэта, як „Учя мое дитя“, „Тримайся щедрости“, „Блуд, нечистота“, „Другы народы и мы“, „Линивость“, „Родичив маш чтити“, „Чти приятели твоих“. Наш будитель поучує читателя, здоровым гумором, много раз і остров сатіров указує на хыбы так інтелігенції, як і простого народу. Дакотрым інтелігентам вытыкать, же забыли на добры стары обычаї а сліпо наподобнюють моду („Тужба“). В одношіню к селянам остро выступать проти пянства і проти тых Жыдів, котры многих селян привели до біды. К таким стихкам належать: „Послушайте братья“, „Пьянство“, „Кумова вечеря“, „Семья пьяници“, „Пиячка баба“, „Корчмарский борг“, „Жыд негда не на покою“.

Третю і найбівшу часть поезії А. Павловіча творять ПАТРІОТИЧНЫ СТИШКЫ. Они заміряны на любов к своїй отчизні. Як сын Маковіці любить свою родну землю і на ній в ёго роднім краю жыючих Русинів. Прото не чудно, же єдна часть стихів на тоту тему є присвячена МАКОВИЦІ і ей природным красам.

В єднім такім стихку „**Стародавна писнь Маковици**“ пише тото:

**Уж ем скусив много краю,
вси стороны при Дунаю.**

*Всім провозношу столицу,
ту веселу Маковицу.*

А. Павлович ся не чує добрі у чужині, бо магнетова сила Карпат і Бескидів притягають го к собі. Тото прекрасно описує в гімнічній русинській пісні на слова стишка **Отчизна**:

*Я несчастный в чужом краю,
як сирота жыю я,
все лем о тоби думаю
родная земля моя.*

*Там де Бескиды, Карпаты
там є моя отчизна,
там жыє мой отец, мати,
сестры, братья, родина.*

При читаню того стишка можеме порівнати чуття Павловича і з іншима нашима великанами, як Ю. Ставровским-Попрадовом, котрый таксамо у своїх стишках висловлював свої чуття в чужині (роки теологічних студій в Пешті, далеко од свого родного краю).

Патріотичны стишки Павловича не обмежують ся лем на любов к Маковиці. Він був романтично заложеным славянофілом, зато в ёго сердцю є місце, окрем Маковиці і маковицького Русина, і про каждого Славяна. Тоти думки скривають ся в таких рядках стишків:

*Русь матушку обнимати
должен благодарный сын
(„Песня Карпаторусская”)*

*Перуны поминут
Славяне не згинут...
(„Народная писня”)*

Він призывать вшиткых Славян к змірїню:

*Враги свободы славян оскорбляют,
О люде, братья! Честны народы,
Соединяйтесь в храмы свободы”.
(„Писнь русско-славянска”)*

В другій половині 19. ст. ледва было хыжы на Маковиці, з котрой бы не одышов дахто до Америки. А. Павлович присвячує вопросу еміграції такы стишки, як „Америка новый свит” або „Думка сына Маковици, там за морем в Америци...”

По зрушіню підданства він радостно привітав слободу:

*Рабства оковы сокрушены, счезла паншина,
наш враг.
(„Думкы”)*

Або:

*Витай, миленька свобода,
Ты жизнь дающа ягода,
С твоей преблагодой уроды
Удиль про русскы народы...
(„Свобода”)*

Павлович острымi словами выступать проти зрадцям народности і ренегатам, котрым милшый чуждїй, як отцївскый язык („Глас Русинов”).

І в часах жывота А. Павловича місто Пряшів было центром культурно-народного жывота Русинів. О тім він пише в стишку „Добра Русинов”. Павлович быв бы ся тішыв, кібы жыв у періоді по 1925 році. Тогды центром культурно-освітної і народной роботы Русинів ся став „Русский дом” (1925).

*Кажут, што Русь наша духа не имеет,
Русский дух видимый – там в Пряшови
жыє!*

А. Павлович быв свідком переходу руськых войск-козаків через Маковицу, а то го інспіровало к написаню лірично-епічної балады „Думка над могилов под Бардиовом”.

Він жыв міджі своїм народом, зато точно познав „жытьє-бытьє”, способ жывота селян. В ёго стишках є представленый жылот селян Маковиці зо вшиткыма деталями, а то од народжїня по смерть. Тоти думкы передає у стишках: „Думкы над колыской”, „Свадьба”, „Приданы”, „Една бидна мати”, „Сиротка служница”, „Бидство Маковици” і т. д.

Во своїй поезії А. Павлович ся не ограничує лем на жылот русиньскых діятелїв, він быстрым оком слїдує і роботу іншых славянських народів. Потїшыло го народне пробуджїня і Словаків. Славному діятелєви і поетови, славянофілови з кругу Людовіта Штура, Андреєви Сладковичови присвятив свій стишок-оду „Поздравление славному сыну Славы над Гроном, солодко поющему Андрею Сладковичу”:

*Здравствуй, любезный Андрей Солодкий,
Любовь, любовь поздравляет,
Теплой славянской груди глас кроткий
Меня к Тебе посылает,
К тебе, Братец, поспешно,
Уцеловати Тебя чувствами
Русского сердца желаю...
Моногая лета родам славянским,
Матушку Славы любящим,
Многая лета Орлам татарским,
Гнездо свободы хранящим.*

Павлович приятелїв ся і зо словацькым писателєм, котрый жыв недалеко Пряшова, в Жупчанах, Йонашом Заборьскым. Їх дружба ся одразила і в ёго творчости.

Місце в ёго поезії мають і ёго стишки на темы принагодны. Написав їм к даякій важнішій нагоді або з почливости к визначній особности, русиньскому діятелєви або приятелєви. К найвизначнішым належить ода написана на знак почливости к будителєви Русинів під назвов „Батькови Духновичови”, в котрій висловив пророцькы слова, же памятка на Александра Духновича буде довго жыти, бо:

*Вождь народа знаменитый,
Не один век буде жыти,
Земли нашей муж великий...*

Павлович у стишку „На новый Рок” поздравує свого епископа Осифа Гаганця, але і своїх приятелїв: о. Антонія Невицького, священника в Нижній Писаній, Антонія Рубія, судцю в Будапешті, Штефана Петри-

ка, конзісторіального адвоката. Своім сучасникам і приятелям, Юліови Ставровскому-Попрадову і Григоріови Бескидови, парохови в Леґнаві, знамому під псевдонімами „Торисин”, „Быстрый Гриц”, присвятив стишок „Попрадову и Торисину”.

При оцінєваню творчости А. Павловича не треба забыти ани на ёго епічний талант. Він був способный у формі епічного розповіданя описати у віршах історичны події з минулости свого русиньского народу. Облюбленов темов му была Маковиця. І так в стишку „Маковица” ся захранила балада „Коли мыровали білу Маковицу” і історичный нарис „Думка над Маковицградом”. Не менше цінныма суть і ёго епічны стихи зо жывота Русинів, але і приповідкы. К ним належать: „Кумова вечеря”, „Выслуженый конь”, „Два престарелы слуги”, „Людя не могла угодити мати” і іншы. Они своїм жывым описом і типичным народным гумором зістануть єдныма з найліпшых прикладів нашой русиньской епічної поезії.

Хоць основны факты зо жывота і творчости А. Павловича знаме вдяка выслідкам выскумной роботы многих ученых з періоду першой ЧСР (1918), немало літературного наслідства того визначного русиньского поета-будителя зістало невідкрытых. Але і то, што маме в сучасности к діспозиції, заслужить великий обдив нас сучасників, вшиткых Русинів, бо в тім наслідстві є обсягнута ціла епоха возродного процесу Русинів од ёго зачатків у другій половині 19. стороча до зачатку 20. стороча. Якраз на тых фундаментах зачав ся будовати новый період розвоя русинства, участниками якого была як повойнова генерація Русинів – по році 1945, так і пореволючна – по році 1989. А она творчо надвизує на вшытко позитівне і цінне, што было вытворене в міджівойновых часах. Одказ А. Павловича і про нас є невычерпным і мотивуючим жрїдлом про новы ініціативы і концепції розвоя в сучаснім возроджїню Русинів на Словеньску.

Мґр. Гавриіл БЕСКИД, Пряшів

Література:

1) Александер Павлович: *Избранные произведения*. Под общей редакцией И. Шлепецкого. Пряшев, 1955.

2) *Венец стихотворений о. Александра Ив. Павловича с портретом и автобиографией автора*. Зост. Иван А. Поливка, Ужгород, 1920.

3) Дионизий Зубрицкий: *Александер Павлович. Описание его жития и характеристика поэзии, з нагоды 25-роч. юбилея его смерти*. Ужгород, 1925.

4) Евгений Недзельский: *Очерк карпаторусской литературы*. Ужгород, 1932.

5) *Памятный день Алесандра Павловича. Документация з Памятного дня А. Павловича*. Зост. Мґр. Ян Калиняк. Русиньска оброда, Пряшів, 2002.

6) Александер Павлович. *Русины желают быти РУСИНАМИ*. Зборник выбранных поезий. Зост. Др. Иван Русинко, Свідник, 1999.

7) Опубликованы статі о А. Павловичови в *Народных новинках* і часописі *Русин* од 1991 р. по сучасность, в Русиньских народных календарях од р. 2001 по 2005 і в новинках *InfoРусин*.

8) Василий Сочка-Боржавин: *Будители Подкарпатских Русинов*. Ужгород, 1995.

О музейных загадах в русиньскій культурі (2)

(Закінчіня з 1. стор.)

Петриковы суть люде культурны, співають в греко-католицькім хорі в Пряшові, суть в культурі активны і знають, яку ціну про русиньску культуру має тот фонд. Зато были несподіваны з такой непрофесіональной позиції репрезентанта русиньской культуры. Такой приступ ку культурному богатству Русинів не чекали. Пришли к заключіню, же кідь працівникам русиньской культуры не залежить на захрані русиньской культуры, так ся дале не будуть старати і фонд вышмарять до контейнера. В першім ряді мусили хранити свою хыжу од плісні з папіря. А што дале? З тым вопросом пришли Петриковы за мнов. В тім часі ем робив на Крайскім памятковім уряді в Пряшові і був ем председом Окресной організації Русиньской оброды у Свіднику. Повіли мі, же в даній ситуації фонд уж не можуть дома тримати, бо то бы могло мати негативный вплив на їх здравя, а в музею о нёго інтерес ніт. Мерзить ня такой непрофесіональной і лаїцькый приступ веджіня музею в таких серьёзнах ділах, як суть збірковы фонды і їх одборне спрацованя. Хыбов є і то, же в русиньскім музею доднесь не робить ани єден професіонал-музейник, также на професіональны приступы іщі буде треба може почекати. Проявило ся то, наприклад, і на выставці кроїв у музею, яка была приправена на День Русинів 2010. Професіональний музейник бы каждому крою дав ідентіфікачне чісло, місце походжіня крою і основный опис крою. В нашім музею того іщі не є і зато можу повісти, же то не была выставка кроїв, але склад матеріалу, без попису. Выставеный, красно поскладаный бордель в ідентіфікації артефактів, вгодный скоріше на pracovне покараня за аматерський приступ к ідентіфікації артефактів, а не на хвалу в новинках. Так собі самы робиме ганьбу в русиньскій пресі. Дана ситуація свідчить тыж о тім, же пані Глосікова музейну, ани іншу роботу в области русиньской культуры николи у своїм жывоті не робила і не проявляла о ню інтерес, зато у сфері культуры ей мено никому ніч не говорить. Тото, што робить в музею, є лем фінговане дівадло про лаїків, же ся дашто в музею діє. Професіонална музейна работа вызерать інакше. Жаль, же така работа ся пропагує в новинках. Думам собі, же до коли наш музей буде вести лаїк, залежить лем од посланців НР СР, од веджіня СНМ в Братіславі, од міністра культуры СР, од активіты представителів русиньских організацій і од русиньских новинок. „Якый пан, такой крам,“ говорить народна пословиця. Вызерать так, же за минулой влады сьме мали в культурі барз планого пана. Бо наш музейный „крам“ є о нічим і на ніч важного про Русинів ся не хоснує. Што ем мав на тоту русиньску музейну загаду Петриковым одповісти? Што порадити? Зачінала ся осінь 2008 року.

Мгр. Ян КАЛИНЯК, Свідник

Елена Перковіч – нова председкыня АРУН

27. юна 2010 у Міджілабірцях возникла перша русиньска новинарська організація, а то **Асоціація русиньских новинарів (АРУН)**. У своїх зачатках буде ся активізовати в рамках Світового конгресу Русинів. АРУН была основана на засіданю комісії СКР про інформованя і видавательску роботу, котре вів ей председа **Владимір Дудаш**.

Важным пунктом были вольбы до орґанів АРУН. За председнічку была zvolena **Елена Перковіч** із Сербії, за підпредседкыню **Маріанна Лявинець** із Мадярська а за таємнічку **Сілвія Лысинова** зо Словеньска.

Вшыткым zvolenym до функцій у новій організації треба лем пожелати много успіхів у їх роботі.

Скоро буде пятьдесятка...

26. юн 2010 був визначным днём про абсолвентів **Дванадцятьрічної середній школы у Снині – минуло „іщі“ лем 47 років од ей закінчіня в році 1963.**

На стрічу пришли: Мгр. Анна Ладомірякова-Ціліпова (Кошіці), Инж. Осиф Куріщак (Прага), Михал Шуліман (Глоговец), Йолана Шефранкова-Гусарова (Ружомберок), Божена Галгашова-Пайдічова (Гуменне), Мгр. Ян Малеш (Снина), Марія Капралёва-Сенькова (Стацін) і Василь Біндзар (Стаціньска Розтока). Класному учітелёви **Инж. Михалови Січакови** хворота не доволила прийти на стрічу абсолвентів, подобно участь не могли взяти ани Михал Кость, Татьяна Голубова і Вероніка Лос Хованцова.

Стріча проходила в барз приємній атмосфері. Припомянули сьме собі красны моменты молодости – най-

красшого періоду жывота чоловіка, на котрый каждый часто споминать. Мали сьме перед собов планы, представы о своїм далшім жывоті. 47 років уплынуло як вода. Лем теперь можеме конштатовати, што ся нам подарило сповнити, ці нашы планы были реалны. Днесь, як стары дідкове і бабки, заспоминали сьме собі на стары добры часы і поговорили о тім, як сьме жыли, чім сьме про сполочность і нашы діти были хосенны.

Кажда така стріча зохабить в нас красны спомини і глубоки эмоції, котры іщі довго будуть резонувати і з якыма будеме чекати на далшой стрічі. Наша далша стріча буде за три roky а буде юбілейнов – 50. Вшыткы ся барз тішыме і віриме, же ся ей в здоровю дожыєме.

Мгр. Анна ЛАДОМІРЯКОВА
фотка: Біндзарова

НАРОДНЫ НОВИНКИ

Выдавать Русин і Народны новинкы. Реалізоване з фінанчнов підпоров Міністерства культуры СР – програм Культура народностных меншын 2010. Шефредактор: Мгр. Александер ЗОЗУЛЯК, редакторкы: ПгДр. Кветослава КОПОРОВА, ПгДр. Марія МАЛЬЦОВСКА, языкова редакторка: доц. ПгДр. Анна ПЛІШКОВА, ПгД. Adresa:

Ľudové noviny, Duchnovičovo nám. 1, 081 48 Prešov, SR. Tel.: 0905 470 884. Регістрачне ч. EV 327/08, МІС 49 438. Опублікованы погляды дописователів не мусять быти згодні з поглядами редакції.

Адреса новинок на інтернеті: www.rusynacademy.sk,
<http://narodny-novynky.presov.sk>, E-mail: rusyn@stonline.sk

Rusín a Ľudové noviny
Duchnovičovo nám. 1
081 48 Prešov 1
D+2
VsRP - 664/2003

Platené v hotovosti
080 02 PREŠOV 2